

kunnan roolin reposteluun. Ensin toimituskunta on hänen mielestään jättänyt tehtävänsä tekemättä lisäämällä vain esipuheen ja yhden sulkumerkit. Seuraavassa käänteessä toimituskuntaa syytetäänkin kaikenkattavasta arvottavasta otteesta, jolla on akanat erotettu jyvistä. – En jatka arvostelun käsittelyä pitemmälle, viittaen vain sen taustaan. Petri Riukula ilmeisesti loukkaantui Esa Itkosen kommentteista *pro gradu* -työstään. Nyt hän on päässyt purkamaan »Itkos-fiksaatioitansa» ja samalla vähättelemään koko joukkoa suomalaisia kielentutkijoita – Virittäjän suosiollisella avustuksella.

ANNELI PAJUNEN

Vastaus Pajuselle

Olen ainakin selityksen velkaa Anneli Pajuselle ja muille *Kielitieteen kentän kartoitusta* -kirjan tekijöille. Minun on käsittääkseni myös vastattava kysymykseen, kuuluuko Virittäjän linjaan julkaista Pepe Riukulan arvostelun tyyppisiä kirjoituksia.

Tällä hetkellä olen vankasti sitä mieltä, että Riukulan arvostelun julkaiseminen oli kohtalaisen paha virhe, ja nimenomaan minun virheeni, koska päätoimittajana vastaan kaiken Virittäjässä julkaistun relevanttiusdesta ja sopivuudesta. Olen ollut tätä mieltä siitä lähtien, kun sain ensimmäiset tiedot Turun lingvistiipiirin suhtautumisesta Riukulan juttuun. Mutta vasta siitä lähtien. Sitä ennen – taustoja tuntematta – luin tuota tekstiä aivan toisin silmin. Toki näin, että mies luisteli kirja-arvostelun ohi aivan toiseen tekstilajiin, mutta pidin tätä luvallisena ja raikkaana antiteesinä kaikelle perifenniselle tärkeydelle. Minua melkein huvitti, kun Riukula lähti kartta kädessään jäljittämään teoksen koontireittejä kuin mikäkin tieteen mattieskoyhönönen. Lukukokemukseni olisi varmasti ollut aivan toinen, jos halussani olisi ollut tieto Riukulan, hänen gradunsa ja Esa Itkosen suhteesta.

Se, että erehdykseni on ymmärrettävä, ei

tee tapahtunutta tyhjäksi. Esitänkin ehdottoman vilpittömän anteeksipyyntöni *Kielitieteen kentän kartoitusta* -kirjan toimittajille ja kirjoittajille. Ja korostan, että ei todellakaan ole Virittäjän linjan mukaista vähätellä aiheettomasti kenenkään tieteellisiä aikaansaannoksia. Se sananvapaus, jota olen eri yhteyksissä kovasti mainostanut, tarkoittaa oikeutta perusteltuun, tiede-elämän kannalta relevanttiin mielipiteen ilmaisuun, ei mitään jokamiehen oikeutta ilkeillä tyhjästä.

MATTI LARJAVAARA

Avointa johtajapeliä

Kielentutkijapiirejä on viime kuukausina puhuttanut maamme ainoan kielentutkimukseen erikoistuneen valtionlaitoksen, Kotimaisten kielten tutkimuskeskuksen, johtajan viran täyttämisen. Opetusministeriö julisti tämän tärkeän viran täytettäväksi viime joulukuussa, mutta johtajapeliä on kulisseissa pelattu jo pitempään. Tapahtumien kulkua on eri syistä ollut vaikea seurata. Vertailun vuoksi selostan tässä, miten Viron vastaavan laitoksen, Keele ja Kirjanduse Instituutin (KKI), johtajan virka täytettiin jokunen vuosi sitten (lähteenä on Eeva Ahvenin katsaus *Aega läks...*, Keel ja Kirjandus 2/1990 s. 122–126).

KKI:n johtajan valinta tuli ajankohtaiseksi keväällä 1988, kun Neuvostoliiton tiedeakatemia ryhtyi toimiin paikan täyttämiseksi ja ilmoitti, miten valinta tapahtuisi. Ilmeni, että KKI:lla itsellään tulisi olemaan tärkeä osa johtajan valinnassa. Virkaan voivat esittää ehdokkaita paitsi KKI itse myös mm. puoluetoimisto, yhteiskunnalliset järjestöt, muut tieteelliset laitokset, korkeakoulut ja seurukset sekä tiedeakatemia. Paikasta julkaistiin myös ilmoitus *Rahva Hääl* -lehdessä.

Alkusyksystä 1988 KKI:n henkilökuntaa informoitiin johtajanvalinnasta, mm. johtajan pätevyysvaatimuksista ja valintaproses-